

Rondetafelgesprekken Wabo en Omgevingswet

Inleiding

Bijna een jaar geleden heeft de minister van Infrastructuur en Milieu aangekondigd dat het omgevingsrecht fundamenteel op de schop gaat. Het omgevingsrecht is nu verspreid over meer dan 60 wetten, 100 amvb's en honderden ministeriële regelingen. Het is de bedoeling dat het omgevingsrecht vereenvoudigd, gemoderniseerd, versoberd en uiteindelijk gebundeld gaat worden in één nieuwe Omgevingswet.

Inmiddels zijn de hoofdlijnen en systematiek van deze Omgevingswet bekendgemaakt in de kabinetsnotitie "Stelselwijziging Omgevingsrecht" van 9 maart 2012. Deze notitie was voor Pels Rijcken aanleiding om een serie Rondetafelgesprekken te organiseren, waarin de plannen voor de Omgevingswet centraal stonden.

Op 26 april en op 8 en 10 mei 2012 vonden de Rondetafelgesprekken Wabo en Omgevingswet plaats. Diverse praktijkdeskundigen die dagelijks met het omgevingsrecht te maken hebben, schoven aan en dachten mee. Samen met medewerkers van het Ministerie van Infrastructuur en Milieu – Arjan Nijenhuis, plv. directeur programmadirectie Eenvoudig Beter en Henk Kats, vanuit de provincie Zuid-Holland gedetacheerd bij de programmadirectie – hebben wij tijdens deze bijeenkomsten stilgestaan bij de hoofdlijnen en systematiek van de Omgevingswet.

Van de Rondetafelgesprekken zijn verslagen gemaakt. Wij hebben deze verslagen gebundeld in dit naslagdocument. De belangrijkste onderwerpen die tijdens de Rondetafelgesprekken aan de orde zijn geweest, vindt u terug in dit document. Daarbij hebben wij met name aandacht besteed aan de meer algemene leerstukken. De lijst met onderwerpen is daarom geenszins uitputtend bedoeld.

Wij kijken met veel plezier terug op drie geslaagde en leerzame middagen. Hopelijk hebben wij met deze middagen kunnen bijdragen aan de invulling van de stelselwijziging van het omgevingsrecht!

Robin Aerts
Daniëlle Roelands-Fransen

juni 2012

1 De instrumenten uit de Omgevingswet

1.1 Omgevingsvisie

1.1.1 Inleiding

De Omgevingswet biedt overheden de mogelijkheid een integrale Omgevingsvisie op te stellen. Hiermee kunnen de verschillende visiedocumenten waarmee nu vaak gewerkt wordt, worden samengevoegd. Op die manier ontstaat een document dat aanmerkelijk meeromvattend is dan de structuurvisies die nu op grond van de Wet ruimtelijke ordening moeten worden opgesteld. Zo kunnen ook bestaande visies op het gebied van milieu en water in de Omgevingsvisie worden opgenomen.

In de voorgestelde Omgevingswet is bepaald dat het rijk en de provincies een Omgevingsvisie moeten opstellen. Voor gemeenten is het opstellen van een Omgevingsvisie niet verplicht voorgeschreven. De achterliggende gedachte hierbij is dat het opstellen van een omgevingsvisie een administratieve lastenverzwaring voor de gemeenten met zich brengt.

Niettemin wordt verwacht dat veel gemeenten in de praktijk toch zullen overgaan tot het opstellen van een Omgevingsvisie, om zo de voorspelbaarheid van het te voeren beleid over een langere periode te vergroten. Daarnaast wordt er door het Ministerie van Infrastructuur en Milieu aan gedacht om prikkels – “incentives” – in te voeren waardoor gemeenten gestimuleerd worden om vrijwillig een Omgevingsvisie op te stellen.

Hoewel de gemeenten in de praktijk wellicht vrijwillig een Omgevingsvisie zullen opstellen, vragen sommige aanwezigen zich af of het toch niet aangewezen is de Omgevingsvisie voor gemeenten verplicht te stellen. Dat is volgens hen met name het geval als voor de Omgevingsverordening – waarover hierna meer – geen actualiseringsplicht gaat gelden.

1.1.2 Flexibiliteit versus rechtszekerheid

Tijdens de bijeenkomsten is de vraag gerezen hoe gedetailleerd een Omgevingsvisie moet zijn. Naar verwachting mag een Omgevingsvisie een heel globaal document zijn. Volgens een aantal deelnemers vormt de visie daardoor het aangewezen instrument om meer flexibiliteit te creëren.

Daar staat tegenover dat globale visies wel leiden tot minder rechtszekerheid, maar daarvan is in de huidige situatie bij globale bestemmingsplannen ook al sprake. Nu de mate van detaillering van de Omgevingsvisie niet zal worden vastgelegd in de

Omgevingswet, kan het bestuursorgaan zelf bepalen hoe gedetailleerd of globaal de visie moet worden. Geconcludeerd wordt dat bij eenvoudige, laagdynamische gebieden volstaan kan worden met een globaal plan terwijl een hoogdynamisch gebied om meer detaillering zal vragen.

1.1.3 Omgevingsvisie als beleidsregel

Een van de deelnemers oppert het idee om de Omgevingsvisie de status van beleidsregel te geven. Het bestuursorgaan kan dan ter motivering van concrete, individuele besluiten verwijzen naar die beleidsregel. Dat zou ook veel onderzoeken schelen, aangezien het onderzoek dan integraal kan plaatsvinden bij vaststelling van de Omgevingsvisie. Als voorbeeld noemt deze deelnemer het gemeentelijk geluidbeleid ter zonering van industrielawaai.

Andere deelnemers wijzen erop dat elk besluit om een eigen motivering zal vragen. Ook zal het bestuursorgaan moeten oppassen dat het beleid niet afwijkt van wet- en regelgeving.

1.2 *Programma's*

Met de Omgevingswet wordt gestimuleerd dat de overheid programma's opstelt waar dit nodig is om (Europese) normen te halen. Gedacht kan worden aan een programma om geluidhinder binnen (een deel van) een gemeente tegen te gaan. Een programma bevat een samenhangende set maatregelen waarmee doelstellingen op een bepaald gebied kunnen worden behaald. Feitelijk wordt met een programma uitvoering gegeven aan de Omgevingsvisie: deze visie ziet op de doelstellingen die een bestuursorgaan zichzelf stelt, het programma bevat de maatregelen om die doelstellingen te realiseren. Anders gezegd: de Omgevingsvisie ziet op het "Wat?", de programma's zien op het "Hoe?". Daarmee is overigens niet gezegd dat het opstellen van programma's niet mogelijk zou zijn zonder Omgevingsvisie: een programma kan immers ook zelf doelstellingen bevatten.

Enkele aanwezigen stellen vragen over de externe werking van de programma's. Zij vragen zich af in hoeverre het ene bestuursorgaan (bijvoorbeeld Gedeputeerde Staten) maatregelen in een programma kan opnemen waaraan een ander bestuursorgaan (bijvoorbeeld een waterschap) is gebonden. Uiteraard kan hierover tussen de verschillende bestuursorganen overleg gevoerd worden, maar sommige aanwezigen geven er de voorkeur aan dat de maatregelen uit programma's in voorkomende gevallen verplicht voorgeschreven kunnen worden.

1.3 *Algemene regels*

De Omgevingswet zal algemene regels bevatten voor activiteiten en werken in de leefomgeving. De algemene regels regelen zaken die geen voorafgaande individuele toetsing door het bevoegd gezag (vergunning) nodig hebben en waarvoor geen m.e.r.-plicht geldt. De Omgevingswet zal de algemene regels uit de verschillende huidige wetten reduceren, samenvoegen, op elkaar afstemmen en op onderdelen vernieuwen.

Diverse deelnemers geven aan de ene kant aan dat algemene regels in de praktijk zorgen voor flexibiliteit, minder administratieve rompslomp en een uniforme, nationale aanpak. Aan de andere kant hebben burgers en bedrijven juist behoefte aan duidelijkheid en zijn algemene regels moeilijk te vinden. In dit licht bezien, bestaat er bij deze burgers en bedrijven juist behoefte aan een vergunning waarin de regels waaraan ze zich dienen te houden, duidelijk staan opgesomd.

Ook vergt de handhaving van algemene regels meer capaciteit dan de handhaving van vergunningen. Dit levert een verzwaring van de lasten op. Dit wordt veroorzaakt door het feit dat controle belangrijker wordt. Bij vergunningverlening vindt de 'check' grotendeels vooraf plaats. Bij algemene regels ligt de verantwoordelijkheid in belangrijke mate bij de uitvoerder. Milieuregelgeving leent zich goed voor regeling bij algemene regels. Een deelnemer vraagt zich af of het gebruik van algemene regels bij bijvoorbeeld bouwregelgeving ook goed zal werken. Als achteraf gecontroleerd moet worden of op de juiste wijze is gebouwd, dan is het al te laat. De deelnemers concluderen dat goed gekeken zal moeten worden in welke situaties het gebruik van algemene regels opportuun is en in welke situaties juist niet.

De deelnemers wijzen er voorts op dat het van groot belang is dat de algemene regels niet alleen worden samengevoegd, maar dat er ook wordt gesnoeid. Anders ontstaat er een wirwar aan regels. Daar staat tegenover dat iedere regel er niet voor niets is en dat elke regel met een bepaald doel is opgesteld.

1.4 *Omgevingsverordening*

1.4.1 Inleiding

Het instrument waarover misschien wel de meeste discussie bestaat, is de Omgevingsverordening. Die verordening moet gaan gelden voor het gehele grondgebied van de gemeente en zal de thans geldende bestemmingsplannen en – eventuele – beheersverordeningen moeten vervangen.

1.4.2 Vervanging van bestemmingsplan

Door het Ministerie van Infrastructuur en Milieu wordt aangegeven dat er twee redenen zijn om het bestemmingsplan in zijn huidige vorm los te laten. Allereerst kent het bestemmingsplan volgens het ministerie een hybride karakter, nu hierin zowel beleid als de burgers bindende regels worden neergelegd. Daarnaast blijkt het bestemmingsplan in de praktijk vaak te weinig flexibel. Met de Omgevingsverordening wordt beoogd deze onvolkomenheden van het bestemmingsplan te helen.

De Omgevingsverordening is bedoeld als integraal toetsingskader voor ruimtelijke ontwikkelingen. Daarmee is overigens niet gezegd dat voor het gehele grondgebied van de gemeente dezelfde regels gaan gelden: net als in de huidige bestemmingsplannen blijft differentiatie in regels op perceelsniveau mogelijk. Feitelijk zal alle gemeentelijke regelgeving die relevant is voor iemand die een ruimtelijke ontwikkeling wil realiseren, hierin moeten worden vastgelegd. Het doel is om zo te komen tot een procedurele en materiële integratie: vergunningen voor ruimtelijke ontwikkelingen zullen zoveel mogelijk worden voorbereid volgens één procedure en één toetsingskader. Daarmee moet de huidige praktijk worden tegengegaan waarin ontwikkelingen soms op grond van een bestemmingsplan zijn toegestaan, maar in verband met andere regelgeving (bijvoorbeeld een ligplaatsenverordening of terrassenbeleid) toch geen doorgang kunnen vinden. Door zowel de ruimtelijke regelgeving als de toetsingskaders voor de aspecten "milieu", "openbare orde", "veiligheid" etc. vast te leggen in één document, moeten dergelijke tegenstrijdigheden worden voorkomen.

De Omgevingsverordening zal eenvoudig digitaal toegankelijk moeten worden, zodat burgers en bedrijven met één druk op de knop duidelijkheid hebben over welke regels voor hen gelden. Enkele deelnemers geven aan dat de website ruimtelijkeplannen.nl hierbij als voorbeeld genomen kan worden.

De deelnemers benadrukken dat de Omgevingsverordening geen opstapeling van allerlei regels moet worden, maar dat er ook gesnoeid moet worden. Alleen een 'nietje' door alle regelgeving levert volgens de deelnemers niets op.

1.4.3 Actualisatieplicht

Veel vragen die tijdens de bijeenkomsten gesteld zijn over het instrument Omgevingsverordening zien op het actualiseren van de Omgevingsverordening. Vooralsnog bestaat het voornemen om in de Omgevingswet niet verplicht voor te schrijven dat de Omgevingsverordening periodiek moet worden geactualiseerd. Veel aanwezigen plaatsen hierbij kanttekeningen, zeker nu ook het opstellen van een Omgevingsvisie op gemeentelijk niveau (vooralsnog) niet verplicht zal worden

voorgeschreven. Enkele aanwezigen vragen zich af of hiermee de rechtszekerheid van de burger niet wordt aangetast: als geen Omgevingsvisie voorhanden is én de geldende Omgevingsverordening is verouderd, is voor de burger niet duidelijk wat zijn rechten en plichten zijn en wat het bestuursorgaan nu precies 'wil', zo stellen zij.

Ook als er wel een Omgevingsvisie is, is het van belang dat de Omgevingsverordening actueel blijft. Een van de deelnemers oppert het idee dat het bestuursorgaan vrijgesteld kan worden van een actualisatieplicht wanneer het de Omgevingsvisie actualiseert. Het idee wordt niet door alle deelnemers onderschreven. Anders dan de Omgevingsvisie is de Omgevingsverordening immers rechtstreeks bindend voor burgers en bedrijven. Bovendien moet de visie in overeenstemming zijn met de verordening. Als de verordening niet meer actueel is, dan dreigt incidentenplanologie aan de hand van omgevingsvergunningen voor strijdig gebruik.

Enkele deelnemers wijzen erop dat de laatste jaren al veel is geïnvesteerd in het actualiseren en digitaliseren van bestemmingsplannen. Het zou zonde zijn als deze investering teniet gedaan wordt. Misschien is het daarom toch goed als bestuursorganen verplicht worden hun Omgevingsverordening regelmatig, bijvoorbeeld eens in de tien jaar, te actualiseren. Zij zullen daarvoor wel een *incentive* moeten hebben. Het actualiseren van een verordening die ziet op alle deelterreinen op het gehele grondgebied zal een zeer omvangrijke klus zijn. Bestuursorganen zullen – gelet ook op bezuinigingen en capaciteitsgebrek – zoeken naar mogelijkheden tot lastenverlichting. De Omgevingsverordening kan dan kind van de rekening worden. De deelnemers zijn het erover eens dat het laten vervallen van de mogelijkheid om leges te heffen bij verouderde Omgevingsverordeningen de beste *incentive* is om de Omgevingsverordening regelmatig te actualiseren.

1.4.4 Rechtsbescherming

De rechtszekerheid is volgens sommige deelnemers ook in het geding als – zoals nu het voornemen is – niet altijd in rechte kan worden opgekomen tegen de Omgevingsverordening. Naar het zich laat aanzien, zal alleen een rechtsgang worden opengesteld tegen de Omgevingsverordening voor zover deze nieuwe ontwikkelingen mogelijk maakt. Als de Omgevingsverordening niet meer doet dan het vastleggen van de bestaande situatie, staan hiertegen geen rechtsmiddelen open. Dit zorgt voor een wezenlijke wijziging van de beroepsmogelijkheden ten opzichte van de huidige situatie.

De deelnemers discussiëren over de vraag in hoeverre de Omgevingsverordening appellabel moet worden: in zijn geheel, alleen de delen die veranderen of alleen de delen die in de huidige situatie ook al appellabel zijn? De deelnemers zoeken naar een criterium dat in dit verband onderscheidend kan zijn, bijvoorbeeld: alle delen die van

invloed zijn op de leefomgeving zijn appellabel. Van Buuren is van mening dat burgers en bedrijven de mogelijkheid moeten houden om bij vaststelling van een Omgevingsverordening 'iets te willen'. Op zo'n 'ontwikkelingsmoment' zouden burgers en bedrijven rechtsbeschermingsmogelijkheden moeten hebben als het bevoegd gezag niet wil meewerken aan hun plannen. Het voorgestelde criterium (alleen de delen die veranderen zijn appellabel) zorgt er weliswaar voor dat burgers niet meer in beroep kunnen komen tegen delen die niet gewijzigd worden, maar opent ook andere deuren. Zo worden verordeningen die nu niet appellabel zijn (bijvoorbeeld APV, Ligplaatsenverordening etc.) straks wel appellabel wanneer deze inhoudelijk veranderd worden. De deelnemers vragen zich af of dat niet voortdurend leidt tot procedures over de verordening, aangezien het gemeentelijk beleid regelmatig wijzigt.

1.4.5 Integratie alleen nuttig bij complexe projecten?

Veel aanwezigen staan op zichzelf positief tegenover het voornemen om regelgeving te integreren in één Omgevingsverordening. Wel vragen zij zich af of de Omgevingsverordening daarvoor niet een te zwaar middel is. Voor de gemiddelde aanvraag om een omgevingsvergunning voor bouwen is de voorgestelde integrale benadering volgens hen niet noodzakelijk. De ervaring met de Wabo is ook dat de daarmee beoogde integratie van vergunningen alleen bij de meer complexe projecten nuttige diensten bewijst, maar dat dergelijke projecten slechts op beperkte schaal worden aangevraagd. De aanwezigen vragen zich dan ook af of de Omgevingsverordening – en in het verlengde daarvan: de voorgenomen stelselwijziging van het gehele omgevingsrecht – ook voor de veel voorkomende "eenvoudige" aanvragen wel nodig is. In hoeverre is de Omgevingsverordening in lijn met de breedgedragen wens tot dejuridisering?

Het streven is om met de Omgevingswet eenvoudig te houden wat nu eenvoudig is. Wellicht kan het momentum worden gebruikt om onvolkomenheden in de Wabo recht te zetten. De deelnemers stellen dat de Wabo eerst geëvalueerd had moeten worden voordat een nieuwe wet werd ontworpen. De opvatting leeft dat het omgevingsrecht in de huidige vorm vergelijkbaar is met een band die 20 keer achter elkaar is geplakt. De aanwezigen geven aan dat er misschien eerst eens goed gekeken moet worden waar de gaten zitten.

Door alle nieuwe wet- en regelgeving binnen korte tijd hebben bestuursorganen maar weinig tijd om aan alle instrumenten te wennen. Het is daarom volgens de deelnemers van belang dat de Omgevingswet een goed implementatietraject krijgt. Daarbij kan een voorbeeld worden genomen aan de helpdesk bij de invoering van de Wabo, die goed werkte.

1.5 *Omgevingsvergunning*

1.5.1 Inleiding

De met de Wabo geïntroduceerde omgevingsvergunning komt in de Omgevingswet terug met een iets bredere reikwijdte (o.a. natuur). Ten opzichte van de huidige systematiek van de Wabo zijn wel enkele verschillen te benoemen. De volgende aspecten kwamen aan de orde tijdens de Rondetafelgesprekken.

1.5.2 Bindend advies (verklaring van geen bedenkingen)

In de Omgevingswet wordt de verklaring van geen bedenkingen (v.v.g.b.) omgezet naar een bindend advies. In bepaalde gevallen zal echter sprake zijn van een niet-bindend advies. De deelnemers discussiëren over de vraag of dit werkbaar is in de praktijk. Zij erkennen dat het van belang is dat overheden als Rijkswaterstaat en de waterschappen een stok achter de deur hebben voor onderwerpen waarvoor zij eindverantwoordelijk zijn. Daardoor ontkom je er niet aan om een instrument als het bindend advies in de Omgevingswet op te nemen. Het gaat er vervolgens om dat de bevoegdheden van de betrokken bestuursorganen goed worden vastgelegd, zodat voor alle partijen duidelijk is wie waarvoor verantwoordelijk is. Daar zou volgens een aantal deelnemers nu goed over nagedacht moeten worden. Het uitgangspunt is echter dat de Omgevingswet niet tornt aan bevoegdheden.

De regionale uitvoeringsdiensten (RUD's) zouden wellicht een rol kunnen spelen in de voorbereiding van het besluit waarvoor een bindend advies benodigd is. De RUD's zullen dan wel alle deelterreinen moeten beheersen. Nu zijn er op elk deelgebied aparte RUD's en dat is strijdig met de integratiegedachte. Het is echter de vraag of er bestuurlijk draagvlak is voor sterke, brede RUD's. Wethouders willen bijvoorbeeld controle houden over de ruimtelijke ordening binnen de gemeente. De deelnemers delen de gedachte dat de RUD's niet verplicht moeten worden gesteld.

De deelnemers geven voorts aan dat het vooroverleg van groot belang is wanneer een (bindend) advies benodigd is. De aanvrager kan zijn project dan al vroeg in de procedure afstemmen met het orgaan dat het (bindend) advies dient af te geven.

1.5.3 Reguliere procedure

De wens c.q. het idee bestaat om in de Omgevingswet alle vergunningen met toepassing van de reguliere procedure te vergunnen. De deelnemers zijn het er over eens dat dit in de praktijk voor problemen zal zorgen. Het zal ertoe leiden dat de termijnen standaard verlengd worden, waardoor alsnog geen tijdswinst geboekt wordt.

Daarnaast zal het gebruik van de *lex silencio positivo* toenemen en zullen meer aanvragen standaard worden afgewezen. De verwachting is dat bezwaaradviescommissies ingewikkelde omgevingsvergunningen met betrekking tot milieuactiviteiten niet aankunnen. Dat wringt, zeker nu door de algemene regels alleen nog ingewikkelde zaken overblijven voor vergunningverlening. Wanneer er ook nog een bindend advies van een ander orgaan nodig is, dan zijn de termijnen van de reguliere procedure al helemaal niet haalbaar. De uitgebreide procedure is er, kortom, niet voor niets. Wel wordt er op gewezen dat er met vooroverleg nog veel winst te behalen valt. Als de aanvrager verantwoordelijk wordt gemaakt voor de volledigheid van de aanvraag en de aanvraag pas in behandeling wordt genomen wanneer deze compleet is, dan ligt het halen van de termijnen binnen handbereik.

1.6 *Projectbesluit*

Het Projectbesluit wordt de vervanger van een aantal sectorale besluiten, zoals het inpassingsplan. Tijdens de bijeenkomsten is nauwelijks gediscussieerd over dit instrument. De indruk bestaat dan ook dat er bij de deelnemers draagvlak bestaat voor dit instrument. Om deze reden gaan wij hier niet nader op het Projectbesluit in.

2 **Procedure**

Enkele aanwezigen werpen de vraag op of vereenvoudiging van het omgevingsrecht en tijdswinst bij het verlenen van vergunningen niet behaald kunnen worden door de (juridische) procedures te verkorten. Het fundamenteel aanpassen van de materiële wetgeving zou dan wellicht niet nodig zijn.

De vertegenwoordigers van het ministerie van Infrastructuur en Milieu geven aan dat ook op procedureel gebied wijzigingen beoogd zijn. Naar het zich laat aanzien zal de Omgevingswet vaak direct een rechtsgang naar de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State openstellen. Mogelijk wordt, net als in de Crisis- en herstelwet, ook een termijn opgenomen waarbinnen de Afdeling uitspraak moet doen. Daarnaast wordt gedacht aan het overnemen van het verbod om *pro forma* beroep in te stellen uit de Crisis- en herstelwet.

3 **Positieve evenredigheid**

Met de Omgevingswet wordt gestreefd naar het vergroten van de bestuurlijke afwegingsruimte. De ervaring van de laatste jaren is dat de juridische kant van de besluitvorming te veel de overhand heeft gekregen op de bestuurlijke kant van het proces. De Omgevingswet probeert dit evenwicht te herstellen. Daartoe zal in de wet worden voorzien in een mogelijkheid om projecten waarvan vaststaat dat zij per saldo

een positief effect op de leefomgeving hebben, doorgang te laten vinden, ook als duidelijk is dat het project op onderdelen op juridische bezwaren stuit.

De aanwezigen begrijpen dit streven, maar plaatsen kanttekeningen bij het gekozen middel. Zij vragen zich onder meer af aan welke voorwaarden een project moet voldoen wil dit instrument toepasbaar zijn. Het noodzakelijke "positief effect op de leefomgeving" lijkt immers een subjectief begrip, waarmee in de praktijk moeilijk gewerkt zal kunnen worden. Ook voor de rechter zal het, zo lijkt het, niet eenvoudig te beoordelen zijn of aan dit criterium wordt voldaan. Daarmee bestaat volgens sommige aanwezigen het gevaar dat dit instrument met name ingezet zal worden om projecten die zonder de vereiste vergunningen zijn gerealiseerd en waarvan komt vast te staan dat vergunningverlening niet mogelijk is, toch te legaliseren. Voorts is het nog maar de vraag hoe ver de bandbreedte van de afwijkingsbevoegdheid strekt, aangezien ieder project wel moet voldoen aan de eisen van Europese en nationale wet- en regelgeving.

4 Tot slot: controversieel verklaren Omgevingswet?

Naar aanleiding van de val van het kabinet Rutte werd de vraag gesteld of de Omgevingswet controversieel zou worden verklaard en zo ja, wat daarvan de gevolgen zouden zijn.

Ten tijde van de Rondetafelgesprekken kon deze vraag nog niet worden beantwoord. Inmiddels is echter duidelijk dat de met de Omgevingswet voorgestane stelselwijziging niet controversieel is verklaard, aangezien het wetsvoorstel Omgevingswet nog niet is voorgelegd aan de Tweede Kamer.

Het ministerie van Infrastructuur en Milieu kan daarom verder werken aan het wetsvoorstel. Volgens planning zal het wetsvoorstel eind dit jaar voor advies naar de Raad van State worden gezonden.